

Proč utekl?

Když ráno maminka budila Lukáše, okamžitě si všimla, že je Bubáček zpátky.

„Jé, ty sis namaloval nový obrázek?“ usmála se. „Ten se ti povedl!“

Lukášek zvedl hlavu a podíval se na spícího Bubáčka.

„To není nový obrázek,“ odpověděl mamince podle pravdy. „Jenom jsem Bubáčkovi přimaloval nábytek a ovoce. A on se vrátil.“

Maminka se usmívala. Ale neřekla nic. Určitě si myslela, že si Lukáš vymýšlí.

Než Lukáš odešel do školky, zaběhl za Bubáčkem a pošeptal mu: „Počkej tu na mě, já se vrátím. Neuteč mi, prosím tě! Budeme si spolu hrát!“

A rychle nakreslil barevnou stavebnici plnou kostek. Aby se Bubáček nenudil. Celý den ve školce se Lukáš nemohl už dočkat, až bude zase doma. Skoro nic ho nebavilo. Po spaní konečně přišla maminka a šlo se. Doma si Lukáš zul boty. Ještě v bundě utíkal k nočnímu stolku. Tam ráno nechal papír s Bubáčkem. Jestlipak na něj Bubáček čeká? Nečekal. Bubáčkova postýlka byla ustlaná. U stolu stála vysoká věž z kostek. A Bubáček nikde.

